ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ЦК ЛКСМ УКРАЇНИ
ДЛЯ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ

ISSN 0132-3288

МАЛЯТКО

9
ВЕРЕСЕНЬ
1987

1 ВЕРЕСНЯ — ПОЧАТОК НОВОГО НАВЧАЛЬНОГО РОКУ

Вірш Григорія УСАЧА

— Де сходяться
Осінь і літо?
— А там,
Де пожовклі сади
Гойдають
На стомлених вітах
Рум'яні достиглі
Плоди.
— Де сходяться
Осінь і літо?
— А там,
Де в шкільному дворі
Тримають
Схвильовані діти
Новенькі іще
Букварі.

Казка Всеволода НЕСТАЙКА

Про комарика Зюзю

Жив на світі комарик Зюзя. Звичайнісінький собі комарик-дошколярик. Але дуже непосидючий і неслухняний.

Всі комарики-дошколярики в комариному дитсадку слухаються виховательку Комарію Комарівну, не пустують, не бешкетують. А Зюзя слухатись не хоче й тільки дзижчить зухвало:

— Я с-сам вс-се з-знаю! І вз-загалі, дуж-же с-слухняні нічого в ж-житті не дос-сягають. А дос-сягають с-саме нес-слухняні!

Це так його знайомий хуліган Трутень із сусіднього вулика навчив...

Одного разу полетів комариний дитсадок на прогулянку до лісу. Летять гарненько парами. Комарія Комарівна попереду. Весь час озирається й научає:

— Будьте, дітки, обережні! Не розлітайтеся. В лісі стільки всякої небезпеки...

А Зюзя, що летів як завжди позаду, без пари, на ті слова — аніякісінької уваги!

— Я с-сам вс-се з-знаю! — і гайнув між кущів.

Та раптом — тиць у щось! І — прилипився. Хотів одліпитись, але ще

більше заплутався. Ой, леле! Та це ж павутиння. Його павук Павуло Павулович між кущами напнув — на поживу чатує. Побачив він Зюзю, лапки радісно потер, захихикав:

— Хи-хи-хи! Попався! Дрібнота, правда, але на закуску для апетиту згодиться.

І вже йде, на павутинні погойдуючись, до Зюзі.

— Ой-ой! — закричав Зюзя.— Рятуйте!

Але Комарія Комарівна з дитсадком далеченько одлетіли, не чують.

Плаче Зюзя, репетує. А павук Павуло Павулович усе ближче та ближче...

Аж тут Комарія Комарівна обернулася:

— Де Зюзя?!

Комарики-дошколярики на всі боки роззираються. Нема неслуха. Зник, як булька на воді. Повернули вони щодуху назад.

А павук уже лапу до Зюзі простягає.

— Ой-ой-ой! — відчайдушно заволав Зюзя.— Пропадаю!

Почула Комарія Комарівна. Почули комарики-дошколярики. Почули та вже й побачили.

— Не підлітайте, дітки, близько! Це небезпечно! Я сама! — загукала Комарія Комарівна і мерщій до Зюзі. Схопила за крильця, тягне щосили. Та не може його з липкого павутиння вирвати.

А павук наближається й наближається. Радий, задоволений:

— Зараз і вихователькою і всім дитсадком пообідаю! Хи-хи-хи!

— Хлопчики й дівчатка! — вигукнув тут найслухняніший комарик Макарик.— Нумо всі гуртом! За лапки берімося швидше!

Взялися всі комарики-дошколярики за лапки, Макарик за виховательку вчепився. Та я-ак смикнуть!

Вирвали Зюзю з павутиння.

Павучисько тільки щелепами клацнув з досади...

Тепер Зюзя не пустує, не бешкетує, у парі з комариком Макариком літає і міцно його за лапку тримає.

Малюнок Якима ЛЕВИЧА

ДО 65-РІЧЧЯ УТВОРЕННЯ СРСР

ЛИТВА

Литву називають янтарним краєм. Тут, на берегах Балтійського моря, здавна добувають янтар. Це скам'яніла смола прадавніх борів. Такі соснові бори ростуть на литовській землі й тепер. А ще прикрашають її сині озера й ріки, ошатні міста і села, золоті лани жита й пшениці. Та найбільша окраса республіки — невтомні в праці та піснях трударі.

ТІТОНЬКА ДРІМОТА

Народна пісенька

Тітонько дрімото,
Коли є охота,
Біжіть до лисички,
Хвостика позичте,
Будете ним з хати
Мушок виганяти.

ЛЕДАЧИЙ ВОВК

Народна казка

Якось чоловік дав вовкові окраєць хліба. Вовк з'їв хліб та й каже:
— Ой, який смачний! А як його роблять?
— Щоб мати хліб, треба зорати землю...
— І тоді можна їсти?
— Ні. Треба ще її заборонувати.
— І все?
— Стривай! Ще треба землю засіяти зерном, почекати, поки воно виросте, а тоді вижати, обмолотити, відвезти до млина, змолоти на борошно, потім замісити тісто і спекти. Аж тоді вже можна їсти.
— Ого, як довго треба чекати і як багато робити! Добрий хліб то добрий, але я був без нього, то й ще буду.
Так і живе вовк без хліба.

Переклад з литовської Дмитра ЧЕРЕДНИЧЕНКА

Я БУДИНОЧОК ЗНАЙДУ

Народна пісенька

Я іду, іду, іду,
Я будиночок знайду —
За високою горою,
За глибокою рікою.
Через річку і струмок
Я зробив собі місток.
По місточку я лечу
І обручик свій кочу.
— Ти, обручику, котись,
Не впади і не спинись.
Там, де сонечко зійде,
Хтось будиночок знайде.

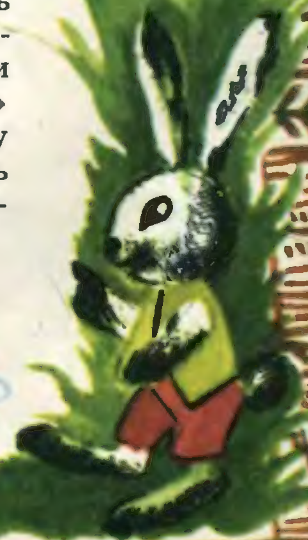
Намалювала Людмила ЗАГІРНА

НА ГОРОДІ ЗАЙЧИК

Литовська гра

Діти обирають когось на «зайчика», стають кружка і беруться за руки. «Зайчик» стрибає посередині кола — це «город». За командою діти то піднімають, то опускають руки, а «зайчик» намагається прошмигнути під ними. Якщо йому пощастить вискочити з «городу», то вже хтось інший стає зайчиком, і гра починається спочатку.

Намалювала
Тамара ЄЛИСТРАТЕНКО

ОВЕЧА ПЕРУКАРНЯ

Вірш Галини МАЛИК

— Гей, скажи нам, чабанець,
Ти куди женеш овець?
— Та куди ж? До перукарні,
Де майстри працюють гарні:
Там овець ми пострижем,
Потім вовну попрядем
І наробимо з ниток
Рукавичок і хусток,
І кофтин, і штаненят
Для усіх-усіх малят.

НА КОНИКУ

Вірш Олекси ПАЛІЙЧУКА

Через леваду
По срібній росі
Їдем на конику,
Їдемо всі:
Галя, Наталя,
Сашко і Роман.
Коника нашого
Звати Каштан.
Їдемо, їдемо
Аж до гайка
Й пісню
Співаємо
Про козака.

ТАКЕ ПРАВИЛО

Написав Іван КУШНІРЕНКО
Малюнок Віри БРАХНОВОЇ

Настала осінь. Багряніє на деревах листя. Ладнаються у вирій птахи. А скрізь на полях, у садах та на городах кипить робота.

Оксанка зі своїми друзями прийшла допомагати городникам.

— Ой, як гарно ви надумали! — зраділа бригадир тітка Олена.— Без вас нам не впоратись. Беріть-но і зносьте своїми відеречками помідори в ящики.

Оксанка й Тетянка зразу стали до роботи. А Миколка сів на порожній ящик і заходився робити з реп'яхів песика.

Коли дівчатка попрацювали уволю, тітка Олена зупинила їх:

— Досить. Молодці! Славно потрудилися. Тепер вам належить винагорода.— І простягла кожній по величезному червоному помідорові.

— А мені? — підступив Миколка.

— Хіба ж ти трудився? — здивувалась тітка Олена.— В нас таке правило — хто не працює, той не їсть.

Миколка почервонів як рак. Соромно йому стало. І він, ухопивши відеречко, взявся до роботи.

ЗАВДАННЯ

Друзі, нагадую вам, що саме тепер, у вересні, треба подбати про зимівлю птахів. Наготуйте для них різного насіння. В люті морози та завію це буде для пернатих найкращий почастунок.

КАЛИНКА

ПРО БІДНОГО ПАРУБКА ТА ЦАРІВНУ

Українська народна казка

Була собі в гаю хатка, а в ній жила бідна жінка з сином. Не стало в них хліба, то жінка дала синові гроші й послала, щоб купив.

От іде він, коли бачить — веде чоловік собаку вішати, бо той старий став. Пожалів хлопець собаку та й викупив за гроші, що мати на хліб дала.

Пішов хлопець по хліб другого дня. І знову стрів чоловіка, що вже ніс до гаю кота вішати. Викупив хлопець і кота.

Не лишилось у хаті ні окрайця хліба. Зібрала мати останні копійки. А хлопець за них врятував від смерті гадюку.

Подякувала гадюка хлопцеві й подарувала чарівний перстень. Як перекинути його з руки на руку, то зараз прибіжать слуги і, хоч що загадай, виконають.

Стали хлопець з матір'ю у добрі жити. І ті собачка та кіт з ними. Як тільки чого замането, хлопець перекине перстень, слуги прибіжать і все зроблять.

Закортіло хлопцеві женитися. Пішла мати висватати за нього царівну. А царівна замовила золоті черевички, та такі, щоб якраз на її ніжки прийшлися.

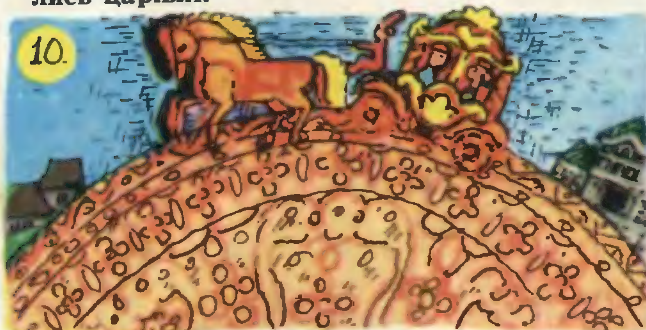
Малюнки Галини ЧЕРНЕНКО

Чарівний перстень і тут став у пригоді. Понесла мати до палацу черевички, золотом шиті, сріблом підбиті. Дуже вони сподобались царівні.

Та замовила вона ще сукню до вінця, не довгу й не коротку, не тісну й не широку. І це хлопець виконав. Сукня із золотих ниток сяяла, як сонце.

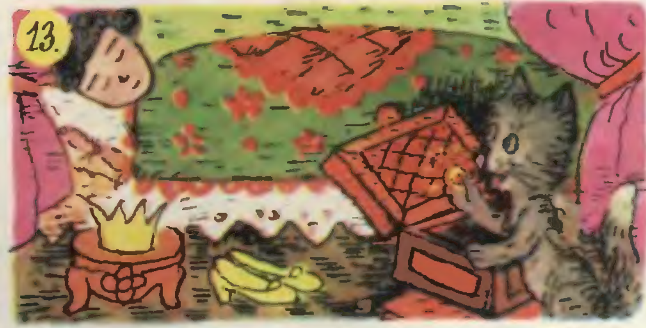
А царівні мало. Заманулось їй, щоб хлопець вибудував срібно-золотий міст від палацу аж до церкви, де мали вінчатися. На ранок був і міст.

Повінчались вони, живуть у достатку. І собачка та котик з ними. Довідалась царівна про чарівний перстень і вночі викрала його.

Перекинула перстень з руки на руку й наказала слугам замурувати чоловіка у стовп і перенести із котиком та собачкою аж за море.

Вирішили котик із собачкою визволити господаря. Перепливли море й викрали в царівни перстень. Та коли вертались назад, ненароком впустили його у воду.

Сіли вони на березі та й гірко журяться. А тоді впіймали жабеня і змусили його матір, стару жабу, дістати з глибини чарівний перстень.

Врятували друзі свого господаря. Узяв він перстень і наказав слугам повернути його до палацу. Прогнав він лиху царівну, а сам живе з матір'ю, з котиком та собачкою.

Любі друзі! Я часто отримую від вас листи, де ви з любов'ю розповідаєте про тварин. Читати такі листи дуже цікаво. Ось кілька з них.

Люда Нич,
с. Григорівка
Хмельницької обл.

«Біля нашого дому, на тополі, лелече гніздо. Щовесни лелеки прилітають з вирію й виводять лелечат. Лелечата спочатку схожі на пухнасті клубочки. Лелеки їх дуже люблять. І я теж».

Романко Янч,
с. Луги
Івано-Франківської обл.

«Я люблю різних тварин. Навіть тих, які у нас не водяться. Але їх я можу побачити по телевізору. Цього разу, Малятку, я висилаю тобі малюнки із зображенням тюленя й хитрої лисички».

«Наша корова Білочка привела телятко. Ми його назвали Квіточкою. Телятко вже весело брикає по моріжку й гуляє зі мною».

Віта Костенко,
с. Дашуківка
Черкаської обл.

Намалювала
Ірина ТРОЦАК

Тетянка Малюста,
с. Музиківка
Херсонської обл.

«Свого котика я сама годую і навіть купаю. Котик дуже гарний і привітно муркотить».

«Мого цапика звати Травичка, бо він любить скубти травичку. Я в лузі випасаю цапка, гарно до нього ставлюсь, і він у всьому мене слухається».

Володя Романовський,
с. Петрівка
Дніпропетровської обл.

Саша Карман,
м. Переяслав-Хмельницький.

«Якось я побачив на кущі метелика. Та коли придивився, то виявилась пташка, що зветься рінником. Така вона була маленька».

Друзі, а ще про яких тварин ви мені розповісте? Із свого боку, ми постараємось видрукувати в журналі цікаві віршики, оповідки й казочки про них.

МАЛЯТКО

Засновано 1960 р. Київ.
Ордена «Знак Пошани»
видавництво ЦК ЛКСМУ «Молодь»
МАЛЫШОК
№ 9 (333) 1987
Ежемесячный журнал ЦК ЛКСМУ
для детей дошкольного возраста
(На украинском языке)
Основан в 1960 г.
Ордена «Знак Почета»
издательство ЦК ЛКСМУ «Молодь».
Адрес редакции: 252119, Киев-119,
ул. Пархоменко, 38—44.
Тел. 446-58-82, 441-04-75.

Головний редактор
С. О. Єфіменко.

Редакційна колегія:
Андрієць Л. Я., Голембієвська Т. М.,
Григорук А. І. (відповідальний секретар)
Камінчук А. С., Письменна Л. М.,
Таранова Є. А., Чухліб В. В.,
Шевченко В. М., Шевченко Ю. В.
Яблонська О. Н.

Художній редактор Я. Д. Левич.

Здано до набору 18.06.87.
Підписано до друку 21.07.87.
Формат видання 84×108 1/16.
Друк офсетний.
Умовн. друк. арк. 1,68.
Умовн. фарбовідб. 10,08.
Обл. вид. арк. 2,67.
Тираж 657700 пр. Зам. 7-206.

Поліграфкомбінат
ЦК ЛКСМ України «Молодь»
Ордена Трудового Червоного Прапора
видавничо-поліграфічного об'єднання
ЦК ВЛКСМ «Молода гвардія».
252119, Київ-119,
вул. Пархоменка, 38—44.
Полиграфкомбинат
ЦК ЛКСМ Украины «Молодь»
Ордена Трудового Красного Знамени
издательско-полиграфического объединения
ЦК ВЛКСМ «Молодая гвардия»
252119, Киев-119,
ул. Пархоменко, 38—44.

Малюнок на обкладинці
Наталі Корнєєвої.
Макет Тамари Єлистратенко.
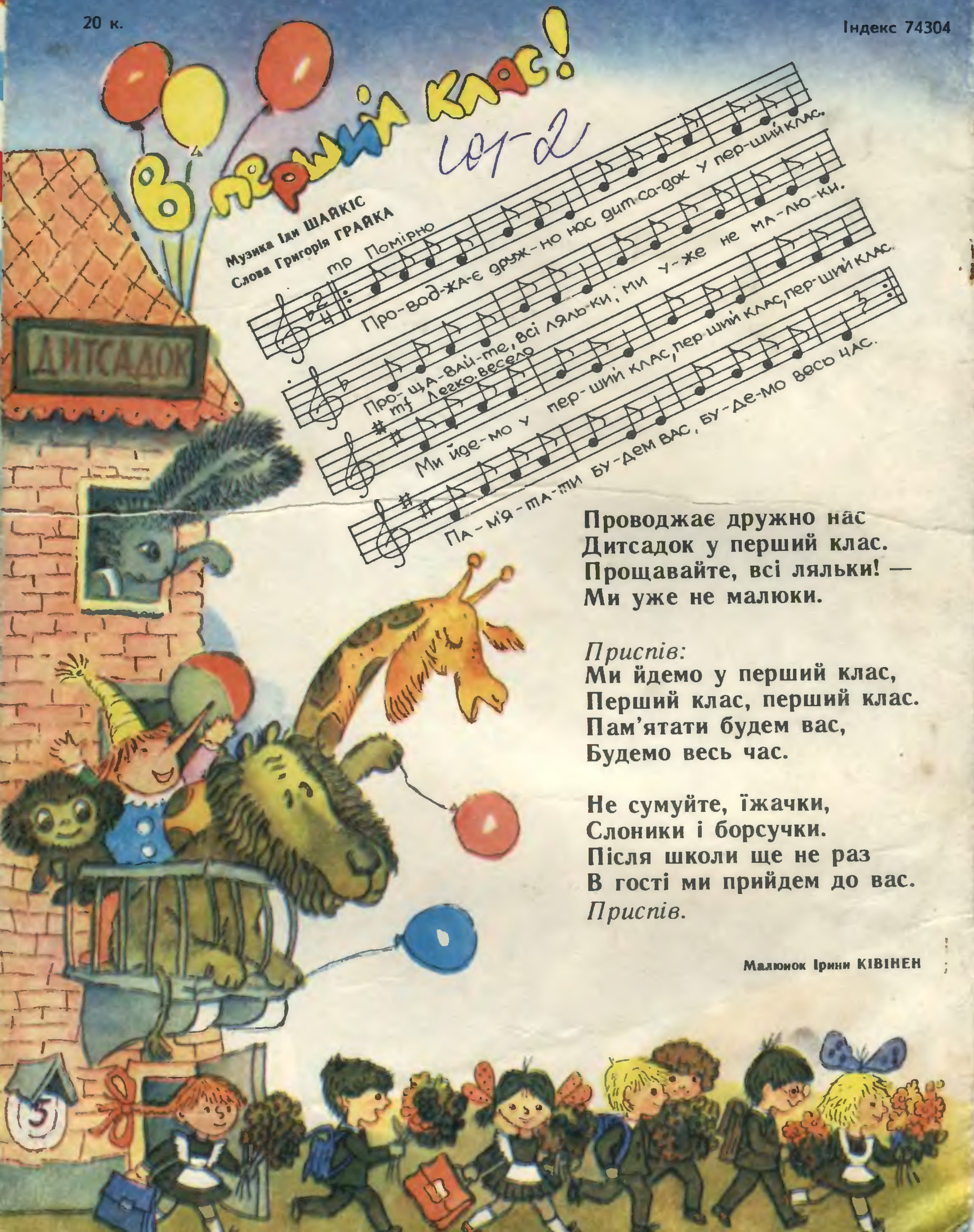
Текст набрано із застосуванням
вітчизняного фотонабірного
комплексу «Каскад».

Індекс 74304

20 к.

Індекс 74304

В перший клас!

Музика Іди ШАЙКІС
Слова Григорія ГРАЙКА

Проводжає дружно нас
Дитсадок у перший клас.
Прощавайте, всі ляльки! —
Ми уже не малюки.

Приспів:
Ми йдемо у перший клас,
Перший клас, перший клас.
Пам'ятати будем вас,
Будемо весь час.

Не сумуйте, їжачки,
Слоники і борсучки.
Після школи ще не раз
В гості ми прийдем до вас.
Приспів.

Малюнок Ірини КІВІНЕН